

Federspiel: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Grete Mølbak Frederiksen, desværre er syg, skal jeg på mit partis vegne anbefale dette lovforslag.

Det er jo sjældent, at det danske samfund modtager en så både storstilet og kulturelt værdifuld gave, som det her drejer sig om. At det danske samfund måtte overtage disse meget betydelige værdier, kunne der ingen diskussion være om. Det eneste spørgsmål, man kunne rejse, og som er blevet rejst under behandlingen i det andet høje ting, er, hvorvidt en sådan gave rettelig hører hjemme hos staten eller hos vedkommende kommune. Jeg skal ikke blande mig i denne diskussion; for mit eget vedkommende finder jeg det rigtigt, at en gave, der repræsenterer så betydelige kulturelle værdier, også formelt tilhører hele det danske samfund og ikke en kommune. Det drejer sig jo ikke alene om en malerisamling, der er ganske enestående i sin art, men det vil utvivlsomt også være af stor værdi at kunne bevare for eftertiden et dansk storborgerhjem fra det 20. århundredes begyndelse, som det står, med hele den hygge og kultur, der stråler ud af det, og jeg vil meget håbe, at det lykkes også at bevare de beboelsesstuer, der har været der, i den samme stand, som de nu er i.

Med disse få bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse her i tinget.

Bonnichsen: Jeg er ganske enig i de udtalelser, som de to foregående ordførere har fremsat om denne storstilede testamentariske gave, som vi selvfølgelig med glæde tager imod. Under behandlingen i det andet høje ting udfoldede man en, synes jeg, forbløffende sagkundskab i omtalen af samlingens franske malere. Jeg må ærligt tilstå, at for mig er de fleste af disse navne, Delacroix, Corot, Courbet, Manet, Cézanne, Gauguin og Matisse i nogen grad kun navne. Jeg har nok set enkelte billeder af dem, men først nu og her synes jeg, man får rigtig lejlighed til det. Jeg må tilstå — men jeg hører jo også til de ældres ting —, at jeg ikke er nået længere end til det 18. århundredes franske kunst; for såvidt kender jeg mere til den tids kunstnere: en la Tour, en Nattier, en Boucher, den letsindige Fragonard, for ikke at tale om Watteau eller den henrivende Chardin. Men jeg kan nu glæde mig over her at få lejlighed til nærmere at bese denne så berømte kunst fra slutningen af det 19. århundrede, og jeg glæder mig i høj grad over, at Ordrupgaardsamlingen skal blive

den danske stats og dermed det danske folks eje.

Jeg forstår ikke rigtig den indstilling, man har fra retsforbundets side — jeg ser den af betænkningen fra udvalget i det andet høje ting —: at man ikke kan gå med til, at staten skal overtage en sådan gave, men mener, at den rettelig bør høre ind under Gentofte kommune. Jeg ved godt, at der i Faaborg f. eks. findes et lille galleri med specielt fynske malere, men jeg har ondt ved at se, at disse franske malere har særlig tilknytning til Gentofte kommune. Jeg synes, det må være staten, det tilfalder at overtage denne pragtfulde samling.

Jeg kan derfor på min gruppes vegne i overensstemmelse med de tidligere ordførere og det store flertal i det andet høje ting udtale, at vi med glæde går ind for lovforslaget, og jeg lykønsker den højtærede undervisningsminister til, at han kan forelægge det. Vi har jo allerede været ude at se samlingen og har beundret den smukke park. Jeg synes ikke, det er en særlig stor økonomisk byrde, der pålægges staten, ved at den modtager denne gave og skal holde dette museum. Den højtærede minister nævnte tallene 40 000 kr., var det vist, til ombygningen og 70 000 kr. om året til driften, hvis disse tal nu holder.

En enkelt ting vil jeg gerne spørge om, idet der er noget, jeg ikke rigtigt forstår, men det er måske min fejl. Der står i bemærkningerne, at fredningsnævnet skal tillade udstykning og bebyggelse. Af hvad? (*Undervisningsministeren* [Hvidberg]: Af parken!). Jeg forstod, at parken skulle bevares, som den er, og i hvert tilfælde håber jeg, at den bliver bevaret.

Med disse bemærkninger skal jeg på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Anna Westergaard: Det er med den største påskønnelse, den danske stat gennem det foreliggende lovforslag modtager denne storslåede gave, Ordrupgaard med tilhørende værdifuld malerisamling og park o. s. v. De betingelser, der ledsager denne gave, er rimelige og hensigtsmæssige, og de udgifter, der knytter sig til overtagelsen og driften, er relativt uvæsentlige.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det er et vilkår for overdragelsen til staten, at der skal gives offentligheden adgang til ejendommen på betingelser, der fastsættes af afdødes eksekutor i en fundats, der udarbejdes af ham efter forhandling med statens repræsen-